

PAROHIA ROMANO CATHOLICA SF. APOSTOLI PETRU SI PAUL

FOAIE PAROHIALA

str. Pechea nr.16
sector 1 tel.0212322671

AUGUST 2011
e-mail:parohiabaneasa@hotmail.com
www.parohiabaneasa.ro

Acesta este un semn că noi simțim și trăim cu Biserica

Vă amintiți desigur îndemnul din luna iunie referitor la a-l primi pe Cristos în locuințele noastre, prin gestul Întronării la Inima lui Isus, care implica și consfințirea noastră la Preasfânta Inimă!

Pe 20 august, la Madrid, în timpul veghiei de rugăciune prilejuită de Ziua Mondială a Tineretului (ZMT), Papa îi va consacra pe toți tinerii lumii la Preasfânta Inimă a lui Isus. Acesta este un mare semn că noi simțim și trăim cu Biserica.

Ceea ce vrea Isus, vrea Sfântul Părinte și îmi doresc și eu: să lăsăm ca în familiile noastre să pătrundă credința și dragostea pentru Preasfânta Inimă a lui Isus. Dacă EL va fi lăsat să intre în inimile noastre, în locuințele noastre, atunci va fi mereu cu noi; și,... „când Domnul e cu noi, cine-i împotriva noastră?!“.

În cateheza sa, Papa vrea să-i conducă pe tineri și pe noi toți De la inima omului la Inima lui Dumnezeu. Problema inimii omului se rezolvă în mod definitiv numai în întâlnirea cu Inima lui Dumnezeu. În acest sens, Sfântul Augustin spune: „Ne-ai creat pentru tine, Doamne, și neliniștită este inima noastră până când nu se va odihni în tine“. Inima omului „avea nevoie“ de o inimă care să fie „la nivelul ei“, dar care, totodată, să fie atotputernică pentru a o scoate din caracterul ei finit și din păcatul ei. În Isus Cristos, Dumnezeu a venit în întâmpinarea omului și ne-a iubit „cu inimă umană“.

Consacrarea la Inima lui Isus este un act de credință prin care tinerii din lume, conduși de Sfântul Părinte, vor să-și îndrepte privirea încrezătoare spre Cristos, care s-a dăruit pe sine însuși pe cruce pentru a ne oferi iubirea sa, și pentru a ne ajuta să trăim „Înrădăcinați și întemeiați în Cristos și tari în credință“(Col 2,7).

În al doilea rând, consacrară la Inima lui Isus este un act de speranță. Tinerii de astăzi sunt speranță pentru viitorul Bisericii și al omenirii.

În sfârșit, consacrară este un act de iubire. Tinerii din al treilea mileniu, asemenea Sfântului Toma, „vor să-l atingă pe Cristos, punând mâinile în semnele Pătimirii sale, semnele iubirii sale“. Consacrându-se, „îl ating pe Isus“ reînnoind harul Botezului prin care am fost introduși pe deplin în această iubire.

Împreună cu tinerii lumii, să răspundem chemării Sfântului Părinte și să ne lăsăm inundați de iubirea Inimii Preasfinte, întărind în noi dorința de a bea constant din izvoarele vieții divine, care sunt Sacramentele, mai ales Euharistia și Sacramentul Iertării.

Preot paroh Mihai Mărtinaș

Alo, Dumnezeu?... Eu sunt!

Linia e liberă. Timp e destul, o veșnicie..., ce-ar fi să-i răpesc câteva minute.

-Alo, cine e?

-Dumnezeu? Eu sunt! Aș putea să-ți pun câteva întrebări?

-Ce nu am spus încă și ai vrea să știi?

-Niște răspunsuri potrivite pentru fete și băieți...

-De acord... Să începem!

-I-ai creat pe Adam și Eva adolescenți sau adulți?

-Eu nu mășor cu ajutorul timpului. I-am creat capabili să iubească.

-Nu înțeleg.

-Și cine ți-a cerut să înțelegi?

-Scuză-mă! De ce atâtea consecințe catastrofale pentru „o singură” greșeală?

-Eu nu mășor și nu număr. Sunt un Dumnezeu de „calitate”. Poate că a fost doar „o” greșeală, dar gravitatea a constat în faptul că porunca mea a fost pusă la îndoială. Acest lucru m-a făcut mereu să-mi pierd controlul.

-Ce spui despre progresul de astăzi?

-Eu am creat atomul și mai aștept și astăzi premiul Nobel. Adică, adevăratul progres nu constă în a pierde timpul cu secretele naturii fără să știi ce vrei, ci în a ști unde vrei să ajungi în iubire. Uneori progresul vostru seamănă cu un tren frumos în care sunteți invitați să călătoriți gratis, unde totul este confortabil, dar despre care nu știți încotro merge...

-De ce trebuie să te rugăm, tu cunoști de ce anume avem nevoie?

-Întrebarea este pusă greșit. Rugăciunea nu trebuie să fie „datorie”, ci discuție între prieteni, necesitate, bucurie, poate chiar o supărare. Mă bucur când mi le împărtășiți. Rugăciunea înseamnă a vorbi „cu” mine pentru a putea mai apoi să vorbiți „despre” mine, nu doar cu vorbele, cât mai ales cu fapta. Persoanei care se roagă, eu îi dezvălui lucruri minunate. Și apoi, este adevărat că eu cunosc deja, dar ce știți voi despre cum știu eu? Iar apoi îmi place să primesc și complimente.

-De ce nu-ți demonstrezi existența?

-Eu nu sunt un matematician care trebuie să demonstreze ceva, ci sunt un artist care-și expune cu simplitate lucrările... Dar voi nu înțelegeți...

-De ce nu s-a căsătorit fiul tău?

-Cine ar fi înțeles un Dumnezeu făcut Om, care pentru a „arăta” iubirea față de toți, s-ar fi legat de o persoană anume? Nu era suficient să arate iubire, ci să arate „cum” se iubește.

-Nu te înțeleg!

-Există lucruri care, ca să poată fi „înțelese”, trebuie „acceptate” ca adevărate, adică mai întâi trebuie să le crezi. Dificultatea ta de a înțelege vine din incapacitatea ta de a-ți imagina infinitul...

I-am mulțumit cu simplitate și i-am promis că-l voi suna și altă dată. Tu de ce nu încerci să-l „suni”?

Nu e cu putință ca fiul atâtor lacrimi să se piardă!

Pe 27 august, calendarul romano-catolic o amintește pe Sfânta Monica, mama Sfântului Augustin. Femeie înțeleaptă și tare în credință, Monica este un model pentru toate femeile pe care le invită să nu se descurajeze, ci să persevereze în misiunea de soții și de mame, păstrând fermă încrederea în Dumnezeu și rugându-se cu statornicie. Câte dificultăți există și astăzi în raporturile familiale și câte mame sunt îngrijorate deoarece fiii pornesc pe căi greșite! În astfel de situații, mijlocirea Sfintei Monica este de mare folos.

Sfânta Monica s-a născut la Tagaste, în Algeria de astăzi, dintr-o familie creștină. De foarte tânără s-a căsătorit cu un bărbat nebotezat, numit Patriciu, un om cu un caracter dificil și iute la mânie; cu el a avut doi fii, pe Augustin și Navigiu, și o fiică.

Monica și-a trăit în mod exemplar misiunea de soție și de mamă, ajutându-l pe soțul ei să descopere frumusețea credinței în Cristos și forța iubirii evanghelice, capabilă să învingă răul cu binele. A avut mângâierea să-l aducă la baia Botezului cu un an înainte de a muri. După moartea lui, petrecută de timpuriu, Monica s-a dedicat îngrijirii celor trei copii, între care Augustin care, la început, a făcut-o să sufere din cauza temperamentului său mai degrabă rebel. Cum va spune apoi însuși Augustin, mama sa l-a născut de două ori: cea de-a doua naștere a cerut un îndelungat chin spiritual, făcut din rugăciune și din lacrimi, dar încununat la sfârșit de bucuria de a-l vedea nu numai îmbrățișând credința și primind Botezul, dar și dedicându-se cu totul slujirii lui Cristos.

„Nu e cu putință ca fiul atâtor lacrimi să se piardă”, o asigurase un glas tainic. Și, într-adevăr, Augustin, fiul lacrimilor, după optsprezece ani de rugăciune a mamei sale, primește sfântul Botez și îmbracă haina albă a copilăriei creștine.

Ultimele cuvinte ale Monicăi ne redau imaginea sufletului ei: „Fiul meu, în ceea ce mă privește, nu există nimic care să mă atragă în această viață. Nici nu știu ce mai am de făcut aici și pentru ce mai stau. Un singur lucru mă îndeamnă să doresc să mai trăiesc puțin: dorința de a te vedea creștin înainte de a muri. Dumnezeu mi-a dat și mai mult: adică te văd disprețuind bucuriile trecătoare și slujindu-i numai lui. Ce mai am de făcut aici?” La puțin timp după aceasta, a murit la Ostia, în Italia. Era în anul 387 și ea împlinise vârsta de 55 de ani.

Rugăciunile și lacrimile ei au dăruit Bisericii pe unul dintre cei mai mari învățători ai creștinătății.

Sfânta Monica rămâne un exemplu fără pereche de soție și mamă creștină.

Duminică, 11 septembrie, în cadrul Sfintei Liturghii de la ora 11, elevii și studenții vor primi binecuvântarea pentru începutul noului an școlar.

La propunerea unor familii, în parohia noastră, în luna octombrie, va avea loc sărbătoarea aniversării căsătoriei tuturor soților care anul acesta împlinesc o vârstă rotundă de la acest moment unic din viața lor, respectiv 5, 10, 15, 20, 25.... de ani de căsătorie. Cei care doresc să participe și să se implice în organizarea acestui eveniment sunt așteptați la biroul parohial pentru a se înscrie și pentru a contribui cu sugestii.

Vacanțele sunt o ocazie să contemplăm, să medităm, să ne distanțăm de ceea ce ne acaparează în mod normal, precum munca, serviciul, rutina, și să ne dedicăm altei ocupații, în acest interval.

Este foarte important să mergem într-un loc retras. Pentru a ne analiza pe noi înșine și reacțiile noastre avem nevoie să ne distanțăm de mulțime, de cotidian, și să găsim tăcere și singurătate, iar apoi să ne întrebăm, să discernem, să analizăm realitățile în care trăim, care uneori riscă să ne înstrăineze, să devină idoli pentru noi.

Este foarte importantă această îndepărtare. Un pictor se îndepărtează de tablou pentru a-și aprecia lucrarea, pe măsură ce o completează. Și noi, pentru a face cu adevărat o capodoperă din viața noastră spirituală, avem nevoie să ne distanțăm de cotidian, pentru a-l analiza, a-l corija, pentru a-l completa.

Programul religios al parohiei

Sfintele Liturghii:

în fiecare zi, la ora 18⁰⁰
marțea și în prima vineri din lună, la
orele 8⁰⁰ și 18⁰⁰
duminica și sărbători, la orele 8⁰⁰,
11⁰⁰ și 18⁰⁰

Sfântul Rozariu:

în fiecare seară, la ora 17²⁵
duminica, la ora 10²⁵

Laudele (în comun): marțea, la ora
8⁰⁰

Vesperele (în comun): duminica, la ora 17⁰⁰

Adorație în fața Preasfântului Sacrament:

în fiecare joi, după Liturghia de seară;
în fiecare primă vineri din lună, după
Liturghia de seară;
în fiecare duminică, între orele 16⁰⁰-17⁴⁵,
pentru ispășirea păcatelor și repararea
ofenselor aduse Bunului Dumnezeu.

Cateheza cu adulții:

în fiecare primă vineri din lună, după
Liturghia de seară.